

Arrest

nr. 237 725 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 maart 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 maart 2019. Op 21 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent een sjiitische moslim. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Payin Deh gelegen in het district Khoshi in de provincie Logar. U verklaart al uw hele leven problemen te hebben met de taliban daar u een sjiit bent, en onderdeel uitmaakt van een religieuze minderheid. U bent tot het zesde leerjaar naar school gegaan, waarna u op ongeveer dertienjarige leeftijd gestopt bent omwille van familieproblemen. U nam vervolgens de autogarage van uw vader gelegen in de provinciehoofdstad over, en werkte samen met een zakenpartner in deze garage tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Gedurende uw werk in uw garage zijn er twee mannen in burgerkledij de garage binnen gestapt, en bent u door uw zakenpartner gevraagd om met deze mannen mee te gaan om hun auto te repareren. U bent vervolgens met de auto in het gezelschap van de twee mannen naar Qalhe Wazir gebracht waar u de auto hebt gerepareerd. Naast het ranger voertuig stonden meer mensen in militaire uniformen, het was toen dat u zich realiseerde dat het om een politieauto ging en dat de agenten in burgerkledij waren. Nadat u de auto gerepareerd had, keerde u terug naar de garage waar u verder werkte. Twee dagen nadat u deze auto gerepareerd had, werd u telefonisch bedreigd door het Islamitische Emiraat van de Taliban. U werd gevraagd een getuigenis te komen afleggen in hun rechtbank en als u niet kwam dat ze u zouden doden. U bracht uw zakenpartner en uw vader op de hoogte van de telefonische bedreiging. Uw vader zocht vervolgens een smokkelaar voor u. Uw vader en uw zakenpartner betaalden samen uw reis voor 8.000 euro. U verbleef na de telefonische bedreiging nog twee dagen in uw garage, en verliet Afghanistan in hamal (21/03/2017 tot 20/04/2017) of qows 1396 (22/11/2017 tot 21/12/2017). U bent vanuit Afghanistan naar Iran vertrokken, waar u 20 dagen verbleef. U bent daarna verder gereisd naar Turkije, wat u bereikte in 10 dagen. U bent dan twee maanden in Turkije verbleven. U ging dan verder naar Griekenland, waar u een maand verbleef. Toen uw smokkelaar geen reis naar Italië voorzag bent u verder gereisd naar Servië. U bereikte Servië na een maand, en verbleef er vervolgens 11 maanden. U woonde in Belgrado voor drie à vier maanden, en spendeerde de rest van uw verblijf in het Sjit-kamp. U bent tijdens uw verblijf in Servië gearresteerd door de politie, en heeft tien dagen in de gevangenis doorgebracht. U gaf tijdens uw reis geen vingerafdrukken, en heeft nergens anders een verzoek om internationale bescherming ingediend. U kwam aan in België op 14 maart 2019 en meldde u aan op 15 maart 2019. U diende 6 dagen later, op 21 maart 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en problemen te ervaren naar aanleiding van uw religieuze minderheid. Ook vreest u de algemene situatie in Afghanistan. Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst verklaart u dat uw problemen met de taliban begonnen nadat u gevraagd was een auto te repareren die toebehoorde aan de politie (CGVS, p.18). Wanneer u gevraagd wordt te beschrijven hoe u wist dat het een wagen van de politie betrof, antwoordt u: "...niemand kon weten dat ze politie waren." (CGVS, p.19). Vervolgens stelt u dat de mensen naast de auto militaire uniformen droegen, en corrigeert u zichzelf vervolgens naar politieuniformen (CGVS p.16). Het is opmerkelijk dat u er niet in slaagt om verder te verduidelijken wanneer u gevraagd wordt naar deze auto en de uniformen van de personen bij de auto. Bij de beschrijving van het politie-uniform komt u niet verder dan dat het uniform een groene kleur had. Nogmaals gepolst door het CGVS of u al dan niet meer kan vertellen over het uniform van de Afghaanse politie van wie u de wagen herstelde, geeft u toe van niet en zegt u louter dat zij een groen uniform droegen. Ook aangaande de wagen bent u enkel in staat om een zeer summiere en algemene beschrijving te geven (CGVS, p.19). Gevraagd uitgebreid te vertellen wat de kleur, het model en opgeschilderde embleem was van de wagen, repliceert u enkel dat de politiewagen geen emblemen noch opschrift had. Verder zegt u dat de wagen een groene kleur had. Dat u als garagist niet beter op de hoogte bent van de wagen van de politie die u zelf herstelde, doet ernstige bedenkingen rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen. Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de mensen naast de auto een politie-uniform droegen, waar u eerst militaire uniformen zei; stelt u verkeerdelijk dat deze militaire uniformen zowel door de politie, lokale politie en de soldaten gedragen worden (CGVS, p.20). Informatie beschikbaar op het CGVS waarvan bijlage, toont duidelijk aan dat de verschillende Afghaanse nationale veiligheidsdiensten verschillende uniformen dragen (zie administratief dossier 'Landeninformatie – bron 1). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, brengt op zijn minst de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. Voorts, dat u niet in staat bent een onderscheid te maken tussen leden van de politie of het Afghaanse leger aan de hand van het uniform, relativeert uw ingeroepen vrees sterk. Daarenboven is dit in strijd met uw eerdere verklaring dat u in uw garage vaker klanten van de overheid had zoals leden van de politie, de arbaki (plaatselijke politie) en het leger (CGVS, p. 11). Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen brengt u derhalve het door u geschetste profiel van Afghaanse garagist ter discussie.

Vervolgens blijkt u bitter weinig op de hoogte zijn over uw belagers, wat verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengt. Zo verklaart u eenmaal telefonisch bedreigd te zijn door een persoon van het Islamitisch Emiraat van de taliban (CGVS, p.21). Wanneer gevraagd of u meer informatie weet over deze persoon, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.21). Het CGVS vraagt later in uw persoonlijk onderhoud nogmaals tot welke groepering van de taliban uw belager behoort. Ook hier verklaart u enkel te weten dat de persoon zich identificeerde als dat hij tot het Islamitische Emiraat behoorde en dat u niets meer over hun weet (CGVS, p. 22). Nergens in uw verklaringen maakt u gewag van verdere inspanningen die u geleverd zou hebben om de identiteit van de beller na te gaan om het risico dat u eventueel zou lopen te kunnen inschatten. Dit is opnieuw niet in overeenstemming te brengen met uw aangehaalde vrees, waardoor u de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt.

Voorts beweert u na de telefonische bedreiging van de taliban niet terug naar huis te zijn gekeerd, maar in uw garage te hebben overnacht (CGVS, p.23). Op de vraag waarom u zich veilig voelde in uw garage, stelt u eenvoudig dat ze niet hadden gezegd dat ze u zouden komen halen. Dit staat haaks op uw verklaring omtrent de inhoud van de telefonische bedreiging van de taliban die u kort voordien zou gekregen hebben. U verklaart immers eerder dat er tijdens de dreigtelefoon was gezegd dat ze u zouden vinden en u zich niet kunt verstoppen (CGVS p. 21). Bovendien haalt u zelf aan dat de taliban uw telefoonnummer wellicht achterhaalde door het uithangbord aan uw garage waarop uw telefoonnummer vermeld staat. Het is bijzonder onaannemelijk dat, indien u daadwerkelijk werd

geadviseerd door de taliban en de taliban wist dat u zich daar bevond, u zich daar veilig genoeg voelde om er nog twee dagen te verblijven. Uw verklaringen derhalve zijn dan ook weinig eenduidig te noemen en brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder in het gedrang.

Uw problemen met de taliban vloeien, volgens uw verklaring, voort uit het gegeven dat u een wagen van de politie gerepareerd had wat de taliban beschouwde als een daad van collaboratie met de overheid (CGVS, p.18). U stelt echter eerder dat u vaker klanten van de overheid had, waaronder de politie, arbaki (lokale politie) en het leger (CGVS, p.11). Op de vraag om welke reden de taliban er plots een probleem van maakten dat u overheidsklanten bediende en u om die reden viseerden, kunt u geen eenduidig antwoord geven (CGVS, p.22). Het is weinig aannemelijk dat u een tijd lang overheidsklanten had zonder ooit problemen te hebben gekend met de taliban in de regio, en dat dit zonder verdere aanleiding plots een zodanig probleem wordt dat u het land diende te ontvluchten. Dit is weinig consistent te noemen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas omtrent uw problemen met de taliban door uw vermeende collaboratie met de politie, dient te worden besloten dat de asielmotieven die u inroept allerm minst weten te overtuigen.

Daarnaast verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud problemen te hebben ervaren in Afghanistan omdat u sjiit bent (CGVS, p.20, 24). U verklaart dat de taliban u niet als moslim ziet, dat de taliban jullie –sjiieten- onthoofden en vermoorden waardoor jullie beperkt worden in het maken van verplaatsingen doorheen de provincie (CGVS, p.24). Wanneer u bevraagd wordt over wanneer de problemen voor u begonnen zijn omwille van uw sjiitisch geloof, verklaart u dat die er altijd al geweest zijn en dat deze verslechterd zijn doorheen de tijd (CGVS, p.25). U bent echter niet in staat deze problemen te individualiseren, en stelt dat het om een algemeen probleem gaat voor de religieuze minderheid waartoe u behoort (CGVS, p.25). U verklaart hierbij eerst dat er geen andere leden van uw familie problemen hebben gehad (CGVS, p.26). Kort daarop wijzigt uw verklaringen en beweert u dat uw paternale neef ontvoerd is, en dat zijn lichaam naar uw huis is gebracht (CGVS, p.26). U brengt echter geen enkel element aan waardoor zijn moord kan worden toegeschreven aan hetzelfde probleem dat u aanhaalt. U stelt immers zelf niet te weten wat er gebeurd is, waardoor uw verklaring slechts een veronderstelling betreft (CGVS, p.26). U legt evenmin documenten neer aangaande de moord op de man van wie u beweert dat hij uw paternale neef is. Wat er ook van zij, uw beschrijving van de situatie met betrekking tot sjiieten in uw regio betreft slechts een veralgemening; waaruit niet blijkt dat u in Afghanistan persoonlijk slachtoffer werd. Daar u ook verder niet in staat bent om te verduidelijken dat de situatie ernstig is verslechterd sinds uw vertrek, is dit onvoldoende zwaarwichtig voor de toekenning van de vluchtelingenstatus volgens de Conventie van Genève. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is wegens uw sjiitisch geloof.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot het ontbreken van documenten inzake uw verzoek. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 maart 2019, legde u geen identiteitsdocumenten voor (DVZ, 15/03/2019, Registratieformulier). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2019 legde u wel een taskara voor (DVZ, 27/06/2019, Verklaring DVZ). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw taskara door uw vader is toegestuurd nadat u hem dit telefonisch hebt gevraagd vanuit het centrum (CGVS, p.14). Het feit dat u nog contact heeft met uw vader, dit bevestigt u ook meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p.7, 8, 9, 24, 28), alsook het gegeven dat uw vader in staat is geweest uw taskara op te sturen, is een duidelijk indicatie dat u de mogelijkheden hebt om documenten en aanvullend bewijs ter staving van uw relaas te kunnen voorleggen aan het CGVS. U bent tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019 nog tweemaal gewezen op het belang van documenten en de overmaking ervan (CGVS, p.24, 28-29). Dat u geen verdere documenten neerlegt aangaande uw ingeroepen problemen, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid verder. Ten aanzien van uw taskara merkt het CGVS op dat dit document slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormt en geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven bevestigt. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier 'Landeninformatie – bron 2') blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielsezoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafajit. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan

van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Payin Deh actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Payin Deh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden het willekeurig geweld te Payin Deh en hierbij verwijst naar uw sjiitisch geloof moet worden opgemerkt dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u sjiit bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 – 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij voldoet aan alle voorwaarden van een vluchteling, zoals bepaalt in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en gaat zij in op elk van deze voorwaarden. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, wenst de verzoekende partij dit te weerleggen in haar verzoekschrift.

Zij wijst erop dat haar verklaringen consistent zijn, daar zij bij DVZ hetzelfde relaas heeft gedaan als tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De verzoekende partij stelt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 met betrekking tot Afghanistan en uit de EASO Country Guidance Nota omtrent Afghanistan van juni 2019 opgemaakt kan worden dat het gegeven dat zij een politievoertuig herstellde, een belangrijk materieel feit is. De verwerende partij vindt dat de verzoekende partij zichzelf tegenspreekt door eerst te stellen dat niemand kon weten dat het om politiemensen ging, terwijl zij daarna zegt dat ze politie-uniformen droegen. De verzoekende partij wijst er echter op dat zij niet met deze vaststelling werd geconfronteerd, alsook niet met het feit dat de verschillende Afghaanse diensten verschillende soorten uniformen dragen. Wat betreft de identiteit van haar belager, betoogt de verzoekende partij dat zij anoniem gebeld werd en dat zij daardoor onmogelijk kon nagaan wie haar gebeld heeft.

De verzoekende partij stelt dat het uiterst belangrijk is om rekening te houden met haar profiel als laaggeschoolde man die enkel zijn familie heeft. Zij wijst er ook op dat, ondanks het feit dat zij heeft verklaard wel vaker overheidspersoneel als klant te hebben gehad, het *in casu* gaat om een herstelling die aan de kant van de weg plaatsvond, in een publieke plaats dus. Zij stelt dat de kans dan ook groot is dat zij daar werd gadeslagen door de taliban. De verzoekende partij betoogt verder dat de reis van Logar naar Kaboel problematisch is en ondersteund dit door twee artikelen te citeren aangaande incidenten op deze weg.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het wel degelijk aannemelijk is dat zij al haar hele leven problemen ervaart wegens haar sjiitische geloofsovertuiging. Gelet op haar profiel is het echter onmogelijk voor haar om hiervan documenten voor te leggen. Zij stelt echter dat dit geen afbreuk doet aan de concrete vrees om terug te keren naar Afghanistan.

Gelet op bovenstaande, stelt de verzoekende partij dat het onredelijk is om tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te besluiten. Zij betoogt dat de verzoekende partij hoogstens had kunnen twijfelen aan haar verklaringen, waardoor zij het voordeel van de twijfel had moeten toekennen.

De verzoekende partij gaat dan verder in op de subsidiaire bescherming en stelt, met verwijzing naar verschillende rapporten, dat er wel degelijk willekeurig geweld plaatsvindt in Logar. Zij meent verder dat, gelet op haar profiel, zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft door haar tewerkstelling in Afghanistan, haar geloofsovertuiging en haar verblijf in Europa. De verzoekende partij stelt ook dat het haar niet duidelijk is hoe zij haar regio veilig zou kunnen bereiken. Bovendien is het voor haar ook niet duidelijk waarom haar persoonlijke omstandigheden onvoldoende zouden zijn om de subsidiaire bescherming te kunnen krijgen.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar in hoofddorde de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen of om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

3 . Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een vrees om door de taliban gedood te worden. Zij verklaart dat zij de autogarage van haar vader heeft overgenomen en dat zij daar werkt als garagist. Op een dag kwamen er twee mannen in burgerkledij de garage binnen en vroegen om mee te komen om hun auto te repareren. De verzoekende partij ging met deze mannen mee, via auto, naar Qalhe Wazir waar zij de auto repareerde. Naast de auto stonden mannen in militaire

uniformen, waarna de verzoekende partij beseftte dat het ging om een politieauto en dat de mannen eigenlijk agenten in burgerkledij waren. Twee dagen later werd de verzoekende partij telefonisch bedreigd door het Islamitisch Emiraat van de taliban. Zij werd gevraagd om een getuigenis af te leggen in hun rechtbank. Indien zij niet zou opdagen, zou zij ter dood veroordeeld worden. De verzoekende partij bracht haar vader en haar zakenpartner op de hoogte en bleef nog twee dagen in haar garage. Daarna heeft zij Afghanistan ontvlucht. Zij verklaart verder dat zij bij een terugkeer naar Afganistan problemen zal ondervinden wegens haar sjiitische geloofsovertuiging, een religieuze minderheid in Afghanistan.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing haar taskara neer. Dit stuk bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden, maar heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij verklaart garagist te zijn. Zij heeft de plaats van haar vader in deze zaak overgenomen, toen haar vader ziek werd. De verzoekende partij werkte samen met de zakenpartner van haar vader, die vroeger een student van haar vader is geweest. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij garagist was.

Daarentegen wordt er geen geloof gehecht dat zij door de taliban vervolgd wordt omdat zij verdacht wordt van collaboratie met de overheid wegens het repareren van een politiewagen. Ten eerste omdat uit haar verklaringen blijkt dat ze eerder ook al klanten van de overheid had: *“Ja. Zij waren politie, arbaki [tolk verduidelijkt lokale politie], en het leger. Wanneer er een probleem was met de auto, bijvoorbeeld de dieselpomp, dan kwamen ze naar mij om het te repareren.”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 10 -11). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de verzoekende partij verklaart dat zij pas problemen met de taliban kreeg toen zij een keer een auto ging herstellen aan een weg in Qalhe Wazir (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 18). De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij reeds vaker klanten van de overheid over de vloer kreeg. Het argument dat de weg in Qalhe Wazir een zeer openbare plek was, kan niet overtuigen. De verzoekende partij verklaart immers dat haar garage bij de markt lag en dat zij een groot bord hadden (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 10 -11). De garage lag aldus ook aan een openbare plaats en er kan aangenomen worden dat mensen konden zien wie de klanten waren die bij de garage langskwamen. Ten tweede blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat haar vader of hun zakenpartner eerder enige problemen met de taliban kende omwille van het feit dat de overheid eveneens klant bij hen was. Zij verklaart zelfs uitdrukkelijk dat de taliban niemand anders heeft bedreigd, ook niet haar vader of andere mensen van de garage (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 21). Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat enkel de verzoekende partij gevisieerd zou worden om de eenmalige reparatie in Qalhe Wazir.

Verder dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande deze herstelling en de daarop volgende bedreigingen van de taliban evenmin geloofwaardig zijn. Ten eerste kan de verzoekende partij maar weinig informatie verschaffen over de politiewagen die zij heeft hersteld, alsook over de ‘politieagenten’ die naast deze auto stonden. Zij verklaart dat het gaat om een politievoertuig, maar kan geen informatie geven over het model van de wagen of welk embleem erop zou staan. Zij verklaart: *“Ik zag geen emblemen erop, ik heb geen tekst erop gelezen. Het was ook een groene kleur. Het was een politievoertuig”*. Wanneer haar wordt gevraagd hoe zij dan exact wist dat het ging om een politiewagen, stelt zij dat de *“ranger auto behoorde tot de politie, iedereen kan dat herkennen”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 19). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen, mede gelet op haar profiel van garagist. Daarenboven spreekt de verzoekende partij zichzelf tegen aangaande de uniformen die de ‘politie’ droeg. Zo geeft zij eerst aan dat deze mannen militaire uniformen droegen, maar corrigeert zij zichzelf meteen om te stellen dat het ging om politie-uniformen. Ook over dit uniform kan zij niet meer vertellen dan dat het een groene kleur heeft. Wanneer zij wordt geconfronteerd met het gegeven dat zij zei dat de mannen een militair uniform droegen, stelt zij dat dat hetgeen is wat de politie draagt. Zij geeft toe dat het uniform van de politie verschilt van dat van het leger, maar stelt dan: *“Voor ons, militaire uniformen zijn voor de politie, de lokale politie en de soldaten. Ze zijn voor iedereen”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 19-20). Uit de landeninfo die werd bijgebracht in het dossier blijkt echter dat de uniformen voor de verschillende diensten sterk verschillen, van blauw-grijs tot camouflage (stuk 14, landeninformatie, deel 1). Dit maakt dat er serieuze

vragen gesteld kunnen worden bij de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd en dat het volledig onduidelijk is hoe het komt dat zij er zeker van is dat het ging om politieagenten en een politievoertuig.

Bovendien kunnen ook de verklaringen omtrent de bedreiging van de taliban niet overtuigen. De verzoekende partij verklaart dat zij éénmalig telefonisch werd bedreigd door een anonieme beller die beweerde deel uit te maken van het Islamitisch Emiraat van de taliban. Volgens deze anonieme beller diende de verzoekende partij zich te melden bij hun rechtbank wegens het herstellen van de politiewagen en dat zij gedood zou worden indien zij niet zou opdagen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 18 en 21-22). Het is merkwaardig dat de verzoekende partij verklaart dat zij na deze bedreiging niet meer is teruggekeerd naar huis, maar nog twee dagen in de garage heeft verbleven. Zij stelt immers niet te weten hoe de taliban aan haar telefoonnummer is gekomen, maar dat dit nummer wel geschreven staat op het bord bij de garage (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 21). Aldus gaat de verzoekende partij er zelf vanuit dat de taliban wist waar de garage van de verzoekende partij zich bevond. Er blijkt echter geenszins uit de verklaringen van de verzoekende partij dat de taliban op de hoogte zou zijn van haar daadwerkelijke woonplaats. Het is dan ook volstrekt onlogisch dat de verzoekende partij nog twee dagen zou verblijven op de plek waar de taliban haar zou zoeken. De uitleg dat de verzoekende partij werd gevraagd om naar de rechtbank te komen en dat de taliban niet heeft gezegd dat zij haar zouden komen ophalen, kan weinig afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. Immers werd door de taliban evengoed gezegd dat ze de verzoekende partij zouden vinden indien zij niet naar de rechtbank zou komen en dat zij haar zouden vermoorden (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 18 en 21).

Het gegeven dat de verzoekende partij verklaart individueel bedreigd te zijn geweest, terwijl haar vader en hun zakenpartner met rust gelaten werden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen. De logica dat het zou gaan om een individueel "misdrijf" kan niet gevolgd worden, daar uit de eerdere verklaringen blijkt dat de garage iedereen hielp met de herstellingen van de voertuigen, ook de wagens die behoorde aan de overheid. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom enkel de verzoekende partij problemen zou krijgen, alsook waarom dit pas toen gebeurde en niet eerder.

Gelet op al deze vaststellingen, is de Raad van oordeel dat de verklaringen aangaande het vluchtrelaas van de verzoekende partij omwille van problemen met de taliban niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden.

De verzoekende partij stelt verder dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens haar sjiitische geloofsovertuiging. Uit de EASO Guidance Nota van juni 2019 blijkt dat de sjiitische gemeenschap onevenredig is vertegenwoordigd onder de burgerslachtoffers in Kaboel en Herat. Er zijn berichten over aanvallen op de sjiieten, met name op plaatsen waar sjiieten samenkomen, zoals moskeeën, en tijdens religieuze herdenkingen en politieke demonstraties. Echter is er geen sprake van veralgemeend sektarisch geweld tegen de sjiitische gemeenschap. Er wordt duidelijk aangegeven dat niet elke individu met een sjiitisch profiel een risico loopt om vervolgd te worden. Bij de individuele beoordeling of het al dan niet redelijk waarschijnlijk is dat de verzoekende partij met vervolging te maken krijgt, moet rekening worden gehouden met risicovolle omstandigheden, zoals: gebied van herkomst (gebieden waar ISKP operationeel aanwezig is), deelname aan religieuze praktijken, politiek activisme, enz. (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 70).

In casu betoogt de verzoekende partij in algemene termen dat zij niet als mensen, maar als beesten beschouwd worden en dat er meerdere sjiieten worden vermoord. Zij geeft enkele voorbeelden van mensen die werden vermoord en stelt dat de situatie dagelijks erger wordt (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 24-25). Wanneer haar gevraagd wordt of haar familie problemen heeft gehad met de taliban omwille van hun religie, antwoordt de verzoekende partij dat zij geen problemen kennen. Kort daarna stelt zij echter dat haar neef vermoord werd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 26). Deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het gedrang. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij persoonlijk problemen zal ondervinden wegens haar sjiitische geloofsovertuiging. Zo toont zij niet aan dat zij reeds in het verleden problemen heeft ondervonden. Uit haar verklaringen blijkt dat zij zonder problemen naar school is kunnen gaan. Zij geeft aan dat zij op relatief jonge leeftijd is gestopt met school, maar dat dit kwam doordat haar vader ziek werd en zij in zijn plaats in de garage ging werken (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 september 2019, p 9-10). Haar vader heeft als sjiiet een eigen (succesvolle) zaak kunnen opstarten. De verzoekende partij geeft aan dat zij de sjiitische praktijken volgt, maar verklaart niet dat zij hierdoor ooit problemen heeft ondervonden. De algemene problemen die de verzoekende partij verklaart dat sjiieten

hebben, maakt zij op geen enkel moment persoonlijk. De problemen die zij verklaart te hebben met de taliban komen ook niet omwille van haar geloofsovertuiging, maar wel om haar werk bij de garage. Zij maakt verder geenszins aannemelijk dat zij in de toekomst vervolgd zal worden omwille van haar geloof in het district Khoshi. De bestreden beslissing motiveert terecht dat een algemene verwijzing naar de situatie van sjieten niet volstaat om aan te tonen dat er voor de verzoekende partij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is wegens haar sjiitisch geloof.

Het geheel van de verklaringen, de taskara en het gebrek aan andere documenten in acht genomen, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.5.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Payin Deh gelegen in het district Khoshi van de provincie Logar, dient de situatie in het district Khoshi gelegen in de provincie Logar onderzocht te worden. Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij *"Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."* (EASO Guidance note van juni 2019, p. 108). Verder blijkt dat de provincie Logar sedert 2018 wordt beschouwd als *"poppy-free"* (EASO COI Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, p. 207).

In andere woorden, de provincie Logar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat de taliban een zekere controle over het district heeft, maar dat de openlijke taliban aanwezigheid eerder als laag beschouwd moet worden. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Khoshi dat UNOCHA het district indeelt in de laagste categorie (EASO COI juni 2019, p.207-208). Tussen 1 april 2018 en 31 maart 2019 registreert UNOCHA geen conflict gerelateerde internally displaced persons (IDP's) vanuit of naar het district Khoshi in de provincie Logar (EASO COI juni 2019, p.209-210).

Uit de landeninformatie blijkt nog het volgende: *"The Kabul-Gardez-Khost highway passes through the districts of Mohammad Agha and Pul-e-Alam.1716 According to local sources quoted by the Afghanistan Times, Taliban militants stopped buses travelling on the highway section in Mohammad Agha and kidnapped government employees in November 2018. Security on the highway had purportedly been deteriorating and government officials could not travel on it"* (EASO COI juni 2019, p.207). Aldus blijkt dat de taliban er de weg van Kaboel naar de verschillende districten in de provincie Logar regelmatig controleert, maar dat dit voornamelijk een probleem vormt voor overheidspersoneel. Het incident waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, namelijk dat de taliban vier rechters heeft gedood op de Kaboel-Logar Highway, dient dan ook in het licht van deze informatie bekeken worden. Bovendien kan het viseren van overheidspersoneel op deze snelweg niet beschouwd worden als willekeurig geweld, daar er specifiek wordt gezocht naar overheidspersoneel. Uit de overige informatie blijkt niet dat andere reizigers op deze weg een dermate hoog risico lopen op willekeurig geweld.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviserd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Payin Deh, gelegen in het district Khoshi in de provincie Logar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Khoshi dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde jongeman is.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij een verhoogde kwetsbaarheid kent als sjiit, wijst de Raad erop dat uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat sjiiten disproportioneel vaker bij de slachtoffers zijn in bepaalde wijken en delen in Kaboel en Herat. Zij worden gevisieerd tijdens hun bijeenkomsten, bijvoorbeeld in de buurt van hun moskee, tijdens religieuze feesten en politieke demonstraties (EASO Guidance note van juni 2019, p. 70). Er blijkt echter niet dat dergelijke aanvallen ook plaatsvinden in de provincie Logar of in het district Khoshi. De verzoekende partij brengt ook geen informatie bij die hierop wijst.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij een specifieke kwetsbaarheid kent doordat zij in Europa heeft verbleven, wijst de Raad erop dat zij niet precieseert op welke wijze deze persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat zij een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Khoshi, gelegen in de provincie Logar vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Khoshi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van

de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG en van artikel 27 van "*het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*", maar geeft zij geenszins aan op welke wijze deze artikelen geschonden zouden zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS